

Voor altijd MOEDER.

Na enkele keren bij een terminale oudere dame te hebben gewaakt ontstond er een grote band van vertrouwen en respect.

Zij was 86 jaar en nog goed aanspreekbaar en helder van geest.

Wij spraken meestal over koetjes en kalfjes maar tijdens een van mijn inzetten begon ze zomaar uit het niets mij onderstaand verhaal te vertellen.

Onze Nelly zou vandaag 60 jaar zijn geworden maar ze is toen dood geboren.

Zij zweeg even en de stilte die we inname deed haar werk .

Zij hervatte het gesprek; Nelly werd dood geboren maar mocht niet op het kerkhof worden begraven omdat het niet gedoopt was, maar de vrouw van de burgemeester kreeg ook een dood geboren kindje en dat mocht wel op het kerkhof worden begraven.

Mijn man heeft toe Nelly in een kistje gelegd en het bij een appelboom begraven.

Toen hij dat had gedaan zei hij tegen mij dat ik er niet meer over mocht praten ,wij hadden al zes kinderen en zo is het goed.

Ja, zei ze en ik heb er nooit meer met iemand over gesproken jij bent de eerste enige tegen wie ik het vertel, en nu is het klaar.

Ik had het verhaal zwijgend aangehoord en heb even in haar hand geknepen.

Diep ontroerd en beseffend dat deze vrouw zestig jaar lang een enorm verdriet had gedragen ging ik enige tijd later huiswaarts.

Ik voelde haar verdriet diep in mijn hart en door mijn hele lijf en het raakt mij nu nog als ik eraan terug denk.

Zij heeft immers al dat verdriet zestig jaar moeten dragen zelfs tot aan haar dood.

En hoe bijzonder is het dat ik deelgenoot mocht zijn van haar onmenselijk verdriet en beseffend dat een moeder altijd moeder blijft tot aan haar dood.

Loe de Cock

